

Alon a pekelný barón

Karavána rytierov zo Skálie postupovala pomaly. Tvorila ju dvadsiatka opancierovaných mužov na koňoch. Ich vlajky s erbmi viali vo vetre. Drevené vozy so zásobami sa trmácali po hrboľatej prašnej ceste. Na čele sprievodu išiel barón Herald Steman v majestátnom brnení. Vedľa neho sa viezla na koni plavovlasá vyznávačky okultnej mágie Constanza odetá v červeno-modrej halene.

Medzi mužmi panovala veľmi pochmúrna atmosféra. Nikto sa s nikým nerozprával.

Obklopovali ich panenské lúky. Len tu a tam postával osamotený strom. V diaľke pred nimi sa však črtali malé zalesnené kopce. Na temnej oblohe viseli šedé oblaky.

Alon sa húpал v sedle do lenivého chodu svojho koňa. Išiel ako posledný člen karavány celkom na konci stratený vo vlastných myšlienkach. Jeho hnedák sa nudil a driemal za chodu, čo bolo cítiť v jeho ťarbavom kroku.

Pomaly sa približovali k horám na obzore. Bolo to hraničné pohorie a kdesi za ním sa nachádza mesto Skália. Práve tam smerovala karavána rytierov.

Niekde v hraničných lesoch sa ukrýva zlo. Barón Herald Steman povedal, že cestu do Skálie blokuje veľký démon s hlavou býka. Alon mal živo v pamäti svoje stretnutie s baphometom a jeho armádou čiernych démonov. Tajne dúfal, že žiadnych démonov nestretnú. Vo svojom vnútri však cítil, že to je len nesplniteľné pranie.

Zívol si na celé ústa. Ten lenivý kôň uspával už aj jeho.

Niektó zatrúbil na poplach. Rytieri popohnali svoje kone a zhromaždili sa na čele karavány. Alon prebudil svojho koňa kopnutím do boku.

Všetci sa zhlukli okolo Baróna.

„Muži!“ zakričal barón z chrbta koňa. „Démoni sú blízko. Pripravte sa na boj.“ Ukázal smerom k lesnému porastu dvesto krokov pred nimi.

Alon sa podvihol v sedle. Cez rytierov nevidel na baróna. Všimol si však, že Constanza v ruke drží svoju dýku s pentagramom. Ten žiaril na červeno.

Barón pokračoval: „Najlepšia obrana je útok! Zoberieme si kopije a zaútočíme ako prví!“

Nebolo treba nič dodať. Muži sa vybrali k vozom a vyzbrojili sa dlhými kopijami. Potom sa zoradili na koňoch jeden vedľa druhého tak natesno, že ich kolená odeté v brnení sa dotýkali. Barón Herald Steman sa nachádzal presne v strede formácie. Vytvorili tak mocnú oceľovú stenu. Dlhé

kopije držali vztýčené vo vzduchu. Nebolo ich veľa, ale aj tak pôsobili dôstojne a nebezpečne.

Ostalo ticho. Vo vzduchu visela nervozita. Bolo počuť len trepotanie zástav vo vetre.

Alon sa zmätene obzeral zo strany na stranu. Čo by mal robiť? Nikto mu nič nepovedal. Mal by sa pridať? Nemal však brnenie a nikdy v ruke nedržal kopiju a nie to ešte na koni.

Pricválala k nemu Constanza.

„Alon,“ oslovila ho naliehavo. „Ostaneš tu a postrážiš karavánu. Ak sa sem dostanú démoni, tak ich zabiješ. Jasné?“

„Dobre,“ prikývol. „Čo sa deje? Koľko ich je?“

Constanza mu venovala pohľad. „Veľa,“ odvetila a ukázala svoju dýku. Pentagram žiaril silne a jasne. Potom ju zasunula do puzdra. „Je ich veľa. Veľmi veľa.“

„A ty čo? Čo budeš robiť?“ opýtal sa jej.

„Pokúsím sa prežiť.“

Ozval sa odľahlý škrekot. Alon ten zvuk poznal veľmi dôverne.

Z lesa sa vyrútili najmenej dve stovky čiernych rohatých démonov. Vrieskali ako šialení.

Medzi stromami sa objavilo čosi veľké. Ozrutný démon s hlavou býka, srstnatým ľudským telom a kopytami. Z jeho ohnivých rohov šľahali plamene. Oči mu svietili pekelnou červenou žiarou. Bol vysoký a mohutný ako keď sa statný býk postaví na zadné.

„Pekelný barón,“ riekla neveriacky Constanza. Jej dýka pulzovala.

Alon vyvaľoval oči na to stvorenie.

Ozrutný démon zahučal desivým hlasom, ktorý otriasal samotnou dušou človeka.

Muži si zaklapli priezory prilieb. Jednotne zložili kopije hrotmi na nepriateľa.

„Vpred!“ zakričal barón. „Vpred! Vpred!“ kričali rytieri jeden cez druhého. Cválali bok po boku.

Vrútili sa do radov démonov ako nôž do roztopeného masla. Buď ich napichli na dlhé kopije alebo ich rozdrvili kopytá vojnových koní.

Ich oceľové brnenia v záplave temnoty priam žiarili.

Rytieri sa otočili a cválali späť ku karaváne. Niektorí prišli o svoje kopije a pár koní utŕžilo na bokoch krvavé rany od pazúrov.

Tí, ktorí už nemali kopije sa rozbehli k vozu, aby si zobrali nové. Snažili sa zoskupiť na čele karavány, ale bolo neskoro. Šialení čierni démoni ich dobehli. Zaplavili mužov a karavánu ako prílivová vlna. Teraz bol čas vytasíť meče. Ozývali sa tvrdé rany, sekanie, kričanie a tupé nárazy úderov do brnení.

Barón spadol z koňa. Zavládol chaos.

Alon nepremýšľal. Rozbehol svojho koňa a vytasil meč. Zameral sa na démonov, ktorí poskakovali na kraji bojiska. Jednému čistým sekcom odťal hlavu. Ďalšieho zrazil koňom.

Bolo to márne.

Ku karaváne sa napokon dostal aj býčí démon. Odhodil jeden vozov, akoby nič nevážil. Dopadol na jedného z rytierov a rozpučil ho. Nepomohlo mu ani brnenie. Pekelný démon potom chytil jedného splašeného koňa. Rozdrapil ho na polovicu ako mokrý papier. Praskli kosti a z torza sa vysypali vlhké krvavé vnútornosti a smradľavé telesné tekutiny sa rozprskli na všetky smery.

Býčí démon sa potom zameral na Alona. Jeho prenikavé žiarivé oči mu videli až do hĺbky duše.

Alon pochopil, že toto je koniec. Rytieri umierali a ich kone padali k zemi.

„Uteč!“ zakričal ktosi. Bola to Constanza. „Utekaj! Prehrali sme! Čo si hluchý?“ Na nič nečakala a pohnala svojho koňa preč.

Konečne precitol a všimol si, že sa na neho rúti ozrutný pekelný býk.

Na poslednú chvíľu kopol koňa do slabín, možno až príliš silno. Ten sa rozbehol ako strela.

Uháňal krížom cez lúky. Neustále huckal koňa, aby cváľal rýchlejšie. Išli tryskom tak rýchlo, až mal problém udržať sa v sedle. Kopytá udieralo tvrdo do zeme. Za ním sa ozýval strašný hukot rohatého démona.

Pálili ho nohy. Už sa nevládal krčovitě držať v sedle a preto spomalil koňa. Ten chudák mal penu na papuli a ostal mokrý od potu, sťa by práve vyšiel z potoka.

Alon zhlboka dýchal. Nohy mal tvrdé ako kameň a stehná ho pálili. Trmácal sa v sedle ako handra. Dochádzali mu sily.

Začal sa obzerať okolo. Nachádzal sa niekde uprostred zvlnených pahorkatín. Oblohu nad ním zakrývali šedé mraky. V diaľke sa na obzore črtali akési kopce. Nikde nevidel démon. Podarilo sa mu utiecť.

Teraz jeho svedomie trápili výčitky svedomia. Mal ostať tam a padnúť ako hrdina po boku rytierov? Alebo urobil dobre, že sa zachránil? Došiel k záveru, že živý zbabelec je užitočnejší ako mŕtvy hrdina.

Kde bola Constanza? Ona sa predsa tiež pokúsila ujsť. Možno sa jej to podarilo a možno ju dobehli démoni.

Alon sa viezol na chrbte unaveného koňa a premýšľal, čo by ďalej. Určite sa nechcel priblížiť k ničomu, čo pripomínalo les. Ak bude musieť, tak noc strávi na zemi v tráve uprostred

týchto pahorkatín, ale za žiadnu cenu nepôjde do lesa.

Nemohol z mysle vyhnat' obrazy krutého boja. Stále mal pred očami ako čierni démoni zabíjajú rytierov. V ušiach mu zneli hrôzostrašné výkriky. Strašili ho vidiny býčieho démona a jeho plamenných rohov.

Potriasol hlavou a pokúsil sa myslieť na niečo iné. Ale na čo? Všetko v tomto svete sa zdalo byť temné. Na každom kroku striehla smrť.

Po chvíli si všimol v diaľke farmársky dom. Stál uprostred pahorkatín a pôsobil ako päť na oko.

Alon zosadol z koňa a uviazal ho o drevený plot. Skromná a dobre udržiavaná drevenica uprostred zdanlivo nekonečných pahorkatín pôsobila útulne. Na dvore stál kurín. Sliepky sa prechádzali a d'obali čosi zo zeme. Pred dverami do domu bolo o stenu opreté rôzne náradie. Lopaty, vidly a rýľ. Nieкто tu celkom iste býva.

Spoza domu ktosi vyšiel.

Bola to mladá zlatovlasá žena v prostých šatách. Mala prenikavé zlaté oči a v nose zlatý krúžok. V rukách držala akési byliny, ktoré zrejme práve natrhala v záhrade za domom.

Alon neveril vlastným očiam. „Sarita?“ spýtal sa. Spoznal ju aj keď na sebe nemala staré otrhané rúcho. Dokonca si umyla vlasy, ktoré už nepripomínali metlu. Vyzerala až príliš kultivovane.

„Dobry deň,“ pozdravila sa žena. „Čo ťa privádza na našu farmu cudzinec?“ opýtala sa ho.

„Sarita, si to ty?“ spýtal sa jej Alon.

„Moje meno je Joanna,“ predstavila sa. „Ako sa voláš ty?“

„Čo?“ čudoval sa. „Si v poriadku?“

Joanna sa usmiala a otvorila bráničku. „Nech sa páči,“ pozvala ho dnu. „Musíš byť hladný a unavený.“

Alon ničomu nerozumel. Čo sa to dialo? Bola toto skutočne Sarita? Vstúpil na dvor a pozrel sa tej žene do tváre. Spoznal jej jemné črty a hladkú pokožku. Niečo mu na nej prišlo zvláštne. Usmievala sa a tvárila sa prívetivo. Nikdy predtým ju takú nevidel.

„Ako sa voláš cudzinec?“ opýtala sa znova.

„Ehm,“ odkašľal si. „Ja som Alon. Nepamätáš si na mňa?“

Joanna nesúhlasne pokrývala hlavou. „Nie, prečo by som mala?“

„Boli sme spolu v Hmlistých Horách,“ ozrejmil Alon.

„Tam som nikdy nebola,“ odvetila presvedčivo Joanna. Vôbec nezaváhala. V jej odpovedi

nebol ani náznak klamstva.

„Asi som sa pomýlil,“ priznal Alon.

„To bude únavou,“ hovorila zlatovlasá žena s bylinami v rukách. „Človek vtedy nevie poriadne premýšľať. Poznám to. Niekedy je na farme toľko roboty, že sa nevládzem ani len zamyslieť. Vtedy sa treba poriadne vyspať.“

Alon si teraz skutočne začínal myslieť, že sa pomýlil. Čo toto bolo za ženu? Podobala sa na Saritu, ale teraz si nebol celkom istý. Skúsi teda ešte jednu vec.

„Zlatý otrok,“ povedal len tak a pozoroval jej reakciu.

„Prosím?“ opýtala sa slušne. „Zlatý otrok? Čo to je?“

„Ale nič,“ mávol rukou.

„Nech sa páči,“ pokračovala Joanna. „Pozývam ťa ku mne domov.“ Otočila sa a zamierila k dverám do domu. Otvorila ich a vošla dnu.

Alon išiel za ňou. Vstúpil do skromného farmárskeho domu. V krbe plápolali uhlíky z vyhasnutého ohňa. V strede miestnosti stál starý drevený stôl a niekoľko stoličiek. Na policiach pri stenách spočívali rôzne misky, vázy a tanieri. Cez okno dnu prenikalo denné svetlo a čerstvý vzduch.

Joanna zviazala stuhou byliny, ktoré mala v rukách. Potom ich zavesila na klinec v drevenej stene. Následne sa otočila na svojho host'a. „Tak, tu si sadni,“ ukázala na stoličku. „Ja ti prinesiem čaj a jedlo.“

„Ďakujem,“ odvetil Alon ako si práve prezeral miestnosť. Bol to bežný sedliacky dom.

Joanna zatiaľ odišla za dvere na opačnom konci izby.

Alon sedel sám za stolom. Určite to bolo pohodlnejšie ako sedieť na koni, ale hlavne to ocenili jeho stuhnuté nohy.

Dvere zavízgali.

Do domu vošiel starý chudý muž vo vyťahanej košeli. Vrch hlavy mal plešatý a na bokoch riedke vypadané vlasy. Trochu sa hrbil. Vyzeral ako sedliak, čo celý život pracuje na poli a tiež tak zapáchal. Smrdel starým zatuchnutým potom.

„Ach, koho to tu máme?“ spýtal sa trochu prekvapene. „Pozvala ťa Joanna?“

„Áno, pozvala ma. Volám sa Alon,“ predstavil sa a vstal. Podal mužovi ruku.

„Vitaj u mňa doma, Alon.“ Potriasli si rukami. „Ja som Mentior,“ predstavil sa starý zhrbený muž.

Obaja si po vzájomnom predstavení sadli za stôl.

Mentior sa unavene oprel a povzdychol si. „Ach. Vieš aké náročné je starať sa o farmu?“ Spýtal sa len tak a začal si spoza nechtov vyberať zaschnutú hlinu.

„Viem si predstaviť,“ odvetil Alon.

„A odkiaľ prichádzaš?“ vyzvedal starý Mentior.

„Idem z veľkej diaľky,“ odpovedal pohotovo Alon. „Rozhodol som sa spoznať svet.“

„Ach, áno? Tak vy mladí ešte máte silu. Ja som celý život strávil tu na tejto farme.“

Joanna vošla do miestnosti. Položila na stôl hrnčeky s čajom.

Mentior sa na ňu usmial. „Sadni si k nám, Joanna. Oddýchni si.“ Celý čas si ju oplzlo prezeral.

Ona prikývla a bez slova si prisadla k stolu. Teraz spolu v skromnej sedliackej izbe sedeli všetci traja.

Alon k sebe prisunul hrnček s čajom. Stúpala z neho para. Voňal sviežo a plávali v ňom akési bylinky.

Starý Mentior si hlasno usrkol. „Nie je nič lepšie,“ poznamenal. Položil hrnček na stôl a venoval svojmu host'ovi dlhý skúmový pohľad. „Nuž, Alon,“ prehovoril. „Nenapiješ sa?“

„O chvíľu. Ešte je to horúce.“ Alon spozornel. Niečo sa mu nezdalo. Nevedel si to vysvetliť, ale čosi nebolo v poriadku.

Joanna sedela neprítomne za stolom a len tak hľadela pred seba.

„Si v poriadku?“ opýtal sa jej Alon.

Ona sa usmiala a prikývla.

„Len je unavená,“ pridal sa Mentior. „Všakže?“

„Áno,“ odvetila poslušne Joanna.

„Hmm,“ zamyslel sa Alon. „Ako to, že vás nenapadli démoni?“

„Akí démoni?“ odpovedal otázkou Mentior. „To sú len vymyslené bytosti z rozprávok,“ mávol nedbalo rukou.

„Vymyslené?“ rozohnil sa Alon. „Tam vonku sú démoni a zabíjajú všetko živé.“

„Ale kdeže,“ odsekol Mentior. „Hlúposť.“ Potom venoval krátky pohľad zlatovlasej Joanne a nenápadne na ňu pokynul hlavou.

Ona vstala. „Idem pre nejaké jedlo,“ oznámila a odišla.

„Neviem sa dočkať,“ hovoril Mentior rozvalený na stoličke. „Joanna robí to najlepšie pečené mäso. Uvidíš. Ochutnaj aj čaj. Urobí ti dobre.“

Alon chytil hrnček a pozrel do neho. Nič podozrivé nevidel. Už si chcel odpiť, ale keď videl, ako ho ten starý muž pozoruje, tak ho radšej zase položil na stôl. „Ešte je horúci.“

„No dobre,“ riekol starý Mentior. „Ako chceš.“

Niekoľko Alona ovalil po hlave. Ani si nestihol uvedomiť, čo sa deje. Pískalo mu v ušiach a videl len černotu.

Pomaly otvoril oči. Stále bol v sedliackej drevenici. Na stole horeli sviece, ktoré vrhali do miestnosti slabé svetlo. Vonku sa už zotmelo.

Bolela ho hlava. Pokúsil sa vstať, no nemohol. Až teraz zistil, že je pevne priviazaný k stoličke. Pošva s jeho mečom ležala na stole.

„Mal si si dať čaj,“ povedal ktosi. Z tmavého kúta vstúpil na svetlo sviec starý Mentior. „Si mladý a silný,“ hovoril plešatý starec. „Prišiel si ku mne v tej najlepšej chvíli. Tvoja esencia sa mi zide.“

„Čo... čože?“ dostal zo seba malátny Alon. Stále mal problém zaostriť zrak.

„Prečo si myslíš, že do nášho sveta prišli démoni?“

„Neviem,“ povedal s námahou.

„Tak ja ti to poviem.“ Mentior sa prechádza hore a dole. „Prišli nastoliť poriadok do tohto hriešneho sveta. Nastavili nám našu pravú tvár. Ukazujú nám našu vlastnú skazenosť. To sa musí napraviť. Priniesli nám oslobodenie.“

„Ale... Ale veď oni len zabíjajú,“ riekol Alon. Zamykal sa na stoličke, ale márne. Bol príliš slabý.

„A čo robíme my? Čo robia ľudia? Ha?“ rozčuľoval sa Mentior. „Čo robia ľudia?“

Alon ho sotva vnímal. Hučalo mu v hlave.

„Odpovedaj!“ skríkol na neho starec.

„Ja... Ja neviem,“ odpovedal napokon.

„Zabíjame sa navzájom,“ vysvetľoval Mentior. „Vraždíme sa vo vojnách. Muž zabije muža a potom je oslavovaný ako hrdina. Preliali sme potoky ľudskej krvi. Obete vojen umierajú od hladu. Ženy sú znásilnené, domovy vypálené a z detí sa stávajú siroty. Potom príde hladomor a čo robia ľudia? Jedia sa navzájom kvôli prežitiu. Sused zje suseda len aby prežil. A potom niekde na druhom konci sveta sú páchatelia tohto nešťastia oslavovaní ako hrdinovia a sú zasypaní zlatom. Je to podľa teba normálne?“

„Ach,“ povzdychol si Alon. „Nie je... Neviem. Čo odo mňa chceš?“

Mentior ho ignoroval a ďalej pokračoval vo svojom monológu: „Sedliaci ako ja pracujú celý život na poliach, aby sa páni mohli nažrať. Aby mohli mať hostinu. Prečo? Lebo si niekto povedal, že sa tak narodili. Čím si zaslúžili také postavenie? Komu pomohli? Nič neurobili, len poslali mužov umierať do vojen. Sú to zradcovia, ktorí sedia na zlato a ovládajú životy druhých. Zo svojich trónov rozhodujú o osudoch druhých.“

Alon ho počúval. Pomaly sa mu vrátili zmysly a vnímal o čosi lepšie.

„Démoni sú vyslobodenie,“ pokračoval starý Mentior. Rozprával vášnivo a rozhadzoval pritom rukami. „Čo robia iné ako my? Nič. Zabíjajú nás, lebo si nezaslúžime žiť. Vieš čo je

zvláštne? Démon nezabije démona. Démon nezradí démona. Držia spolu. Chaos a utrpenie je pre nich poriadkom. Tým sa živia. Teraz sa ťa niečo spýtam.“

Starec sa naklonil nad zviazaného Alona. Pozeral mu priamo do tváre. Z úst mu páchlo niečo zhnité a zuby mal hnedé. Jeho bledá a zvráskavenú tvár pôsobila odpudzujúco. „Prišli sem démoni, aby priniesli peklo, alebo prišli do sveta, ktorý už peklom je?“

Alon sa zdráhal odpovedať. Ten puch z jeho úst bol neznesiteľný.

„Odpoveď je jednoduchá,“ hovoril Mentior. „Prišli do sveta, ktorý už peklom je. Náš svet je peklo. Démoni sa len prišli najesť. Tak ako lovec ide do lesa, aby zabil nevinného jeleňa.“ Potom sa starec odtiahol a zase začal chodiť po izbe. „Musíme ich privítať. Nesmieme im stáť v ceste. Aj tak to nepomôže. Démoni sú vyššie bytosti. Sú múdrejší, lepší a ovládajú temné sily, ktoré vládnu všetkým sféram existencie.“

Alon sa odhodlal prehovoriť: „Kde je Sarita?“

„Ach, myslíš Joannu?“ odpovedal Mentior. „Sarita neexistuje. Teraz je z nej Joanna. Slúži temným silám. Prišla mi vhod.“

„Čo si jej urobil?“ vyzvedal Alon. Predsa len mal pravdu. Tá mladá zlatovláska bola Sarita.

„Joanna!“ zakričal Mentior.

Dvere na opačnej strane izby sa otvorili. Dnu vošla mladá žena. Jemné svetlo sviec sa odrážalo v jej tvári. „Počúvam,“ povedala poslušne.

„Tuto Alon si myslí, že sa voláš Sarita.“

Bola ticho. Zdalo sa, že ju tieto slová mierne zaskočili. „Nie. Ja sa volám Joanna.“

„Tak vidíš,“ riekol Mentior. Zase sa naklonil nad Alona a zapichol mu do hrude prst. „Vieš o tom, že v sebe nesieš stopy pekla?“

„Čo?“ čudoval sa Alon. Čosi podobné mu povedala Sarita ešte v Hmlistých Horách. „Čo tým chceš povedať?“

„Tak on nevie!“ zvolal Mentior. „On to naozaj nevie.“

„Čo mám vedieť?“ vyštekol Alon.

„Si poznačený peklom. Keby si bol normálny človek, nechal by som ťa ísť. Ale ty si iný. Niečo v sebe máš a ja na to prídem. Potrebujem tvoju esenciu. Tak isto potrebujem Joannu. Ona je zlatý otrok a je spojená s peklom.“

„Aha,“ poznamenal len tak Alon. Pokúsil sa pomykať. Lano držalo pevne. Premýšľal ako sa z tejto situácie dostať.

Mentior pokračoval: „Zlatí otroci sú potomkovia ľudí z dávnych čias. Pred mnohými storočiami boli títo ľudia vycvičení a spojení s démonickou sférou. Ich životná esencia bola zmenená zabudnutou mágiou. Niektorí kedysi tušili, že démoni prídu, ale nestalo sa tak celé storočia. Tak sa otroci sa vrátili do normálneho života. Niektorí založili rodiny a mali deti. Joanna je

potomkom týchto ľudí. Sila zlatého svetla sa dnes dá prebudiť temným rituálom, ktorý prežijú len najsilnejší. Ich duša je odoslaná do sfér, kde žijú démoni. Ľudia to nazývajú peklom, ale ako som povedal. Peklo je tu. Náš svet je peklom.“

„Mhm,“ zamrmlal Alon.

Mentior sa nepričítne usmial. „Ale ty si mi záhadou. Ty v sebe nemáš krv pradávnych zlatých otrokov a predsa je v tebe niečo démonické. A práve to mi chýba, aby som dokončil svoj vlastný rituál. Joannu potrebujem, lebo má zlaté svetlo a teba, aby som privolal démonov.“

Alon len vyvaľoval oči. Čo to ten pomätený starec rozpráva? „Odkiaľ to vieš?“ opýtal sa ho.

„To si nechám pre seba,“ odfrkol Mentior. „A teraz začneme. Bude to bolieť.“ Pohladel Alona po tvári drsnými mozoľnatými rukami. „Priprav sa a buď vdáčný. Poslúžiš vyššiemu zámeru.“

„Nechaj ma!“

Starý muž luskol prstami. „Joanna! Chyť ho. Vieš čo máš robiť.“

Ona poslušne prikývla. Postavila sa za Alona a zakryla mu oči dlaňami.

„Nie!“ vykrikoval a zamykal sa. „Sarita! Nerob to! To som ja Alon! Sarita!“

Na chvíľu zaváhala a odtiahla ruky.

„Voláš sa Sarita!“ kričal Alon ďalej. „Spomeň si! Zabili sme spolu kozieho démona!“

„Ticho!“ zvraskol starý Mentior a vlepil mu facku. Potom sa zamračil na zlatovlasú ženu. „Joanna, pokračujeme.“

Znova mu zakryla oči. V jej dlaniach sa rozžiarilo zlaté svetlo. Alon bol oslepený jasnou žiarou. Pod halenou mu šmátrali drsné ruky starého muža. Cítil jeho odporné mozole a špinavé nechty. Zarývali sa mu do kože v strede hrude, akoby mu chcel vytrhnúť srdce. Do toho tá zlatá žiara. Išla mu prasknúť hlava. Chcel kričať, ale nemohol.

Zaťal zuby, až si ich skoro vylomil. Svaly na tele mu stuhli. Prebudila sa v ňom akási sila. Jeho srdce bilo na poplach. Podobný pocit zažil v Hmlistých Horách, keď bojoval proti čiernym démonom.

Začal sa mykať a prudko trhať hlavou.

„Prestaň!“ zakričal Mentior. „Nehýb sa!“

Alon spadol aj so stoličkou na zem. Zlatá žiara zmizla.

Starý Mentior od neho odskočil. „Čo si to urobil?“ rozčuľoval sa. „Teraz musíme začať odznova.“ Prišiel k nemu, chytil stoličku a chcel ho zdvihnúť.

To Alon využil a zahryzol tomu starému prašivcovi do krku ako besný pes. V ústach cítil sladkastú chuť krvi.

„Au!“ skríkol Mentior a držal sa za ranu, z ktorej vytekala bordová krv.

Alon fučal a zúril ako divý. Napínal svaly a mykal viac ako ryba na suchu.

Konečne! Jednu ruku mal teraz voľnú. Rýchlo začal rozvázovať lano.

Starý Mentior na neho skočil. Udieral ho a škrabal nechtami. Kričal ako blázon. „Nie! Ty si môj!“

Alon sa nedal a voľnou rukou ho odsotil. Starec odletel vzad a zastavil ho až starý stôl. Zapálené sviece popadali a vosk sa rozlial. Alon starcovi uštedril tvrdú ranu rovno na nos. Čosi chruplo. Na drevenú podlahu dopadla krv. Potom chytil jeho hlavu a v amoku mu ju otrieskal tvárou o stôl. Vybil mu všetky zhnednuté zuby.

Starcovo telo sa zošuchlo na zem. Z jeho tváre ostala len nechutná zdeformovaná krvavá kaša. Jedno oko mu vypadlo z jamky. Cez roztrhanú kožu vytrčali polámané líčne kosti.

Alon sa otočil a uvidel zlatovlasú ženu. V ruke držala nôž.

„Sarita,“ oslovil ju. „Pusti ten nôž. Prosím.“

Vrhla sa na neho a zahnela sa ostrou zbraňou. Alon sa len tak tak uhol a podvedome jej vrazil päšťou na bradu. Zlatovláska spadla k zemi ako sťatý strom.

„Sarita?“ priskočil ku nej. Ležala v bezvedomí na zemi. Jemne ňou potriasol, no nereagovala. Chvíľu potrvá kým sa preberie.

Započul akési klepanie. Prichádzalo z niekde z podlahy pod jeho nohami. Znelo to takmer, akoby tam niekto chodil.

Alon si pozorne prezrel drevenú podlahu.

Zase to klopkanie.

Všimol si, že drevené dosky do seba celkom nezapadajú, ale aby sa k nim dostal bude musieť odsunúť jednu zo skriň pri stene.

Tak aj urobil. Posunul starú skriňu. Odhalil tak tajné padacie dvere v podlahe.

Opatrne ich otvoril. Viedla kamsi do pivnice pod domom. Pozeral sa to čiernej diery. Bude potrebovať svetlo. Obišiel mŕtvolu starého muža a prešiel k stolu. Najskôr z neho zobral svoje puzdro s mečom a pripol si ho k opasku. Potom pozdvíhal popadané sviece, aby sa dom náhodou nechýtil.

Vrátil sa k tajnému prechodu v podlahe a posvietil si malým plamienkom sviečky. Do temnoty dole viedlo niekoľko schodov.

Z tmy sa ozývalo rinčanie reťaze. Nabral odvahu a vydal sa dole schodmi.

Ocitol sa v malej zatuchnutej pivničnej kobke niekde pod domom.

V tmavom rohu sa niečo pohlo. Alon držal v jednej ruke sviecu a druhú držal pripravenú na rukováti meča. Malý plamienok nedokázal osvetliť celú pivničnú kobku. Videl tak na tri kroky pred sebou, ale vedel, že v tme niečo striehne.

„Pomoc,“ ozval sa z temnoty jemný dievčenský hlas sprevádzaný rinčaním reťaze ako keď niekto priviaže psa.

Alon nasucho preglgol. Urobil krok vpred a tam ju uvidel.

Žena o hlavu nižšia od neho, zafúľaná a špinavá. Okolo nohy mala uviazanú reťaz. Z hlavy jej vyrastali dva čierne rohy a na chrbte mala čierne krídla ako netopier. Dlhé pazúre na prstoch vyzerali nebezpečne. Tvárila sa akosi zvláštne a špúlila pery.

„Kto si? Pomôžeš mi?“ pýtala sa ho. Chrľila zo seba slová jedno za druhým. „A kde je starý? Kto si? Prišiel si ma vyslobodiť?“

„Kto si ty?“ odpovedal jej Alon otázkou. Držal si od nej odstup.

„Démon,“ odpovedala pohotovo a ukázala niekam do tmy. „Tam na stene je kľúč. Tam je. Pozri sa. No čo je, poďme. Rýchlo.“

Alon si posvietil sviecou. Na kamennej stene visel starý hrubý kľúč. Zobral ho, ale chvíľu váhal. Mal by túto divnú ženu pustiť z reťazí? Prezeral si ju v tlmenom svetle a nedokázal vstrebať jej výstredný vzhľad.

„Pusti ma,“ hovorila netopieria žena. „No tak. Na čo čakáš?“

„Ty si naozaj démon?“ opýtal sa jej Alon.

„Hej a čo,“ odsekla. „Som tu zavretá už dlho. Starý ma nútil pre neho pracovať. Za to mi hádzal myši a potkany na jedenie. Pusti ma. Neublížim ti. Ja nie som ako tí ostatní démoni tam vonku.“

Alon si povzdychol. Nevyzerala až tak nebezpečne. Snáď keby nemala rohy a krídla tak by z nej bola celkom normálna žena.

„Dobre,“ prikývol napokon. Opatrne si k nej kľakol a odomkol hrubú reťaz. Ak sa o niečo pokúsi, zakrúti jej krkom, alebo ju prepichne mečom.

„Jáj, konečne,“ tešila sa žena keď jej z nohy spadla reťaz. „Aha pozri tam!“ skríkla, akoby objavila poklad. „Tam je myš!“ skočila po nej ako šelma a zdrapila ju za chvost. „Dáš si?“ ponúkla svojho osloboditeľa. Malá myš pišťala od strachu a mykala sa.

„Ehm, nie,“ odfrkol Alon.

„Tvoja škoda,“ povedala a celú myš si vopchala do úst, až jej trčal len chvostík. Potom sa zahryzla. Niečo chruplo a šplechlo. Akási žltá-červená šťava jej tiekla po brade. Zjedla celého hlodavca na jeden hlt. „Mňam. Myši sú najlepšie,“ poznamenala spokojne.

Alona skoro naplo, no nepovedal nič.

„Tak poďme hore, nie?“ ozvala sa okrídlená žena.

„Poďme,“ odvetil Alon.

Spolu vyšli po strmých schodoch naspäť do farmárskej izby

Hore v chatrči na stole horeli roztopené sviece. Mŕtve telo starého muža ležalo v kaluži krvi na zemi. Omráčená Sarita bola stále pod policami na druhej strane miestnosti.

„No toto,“ povedala netopieria žena ako sa rozhliadala okolo. „Starý zdochol. Aha,“ kopla do jeho nehybného tela. „Ty si ho zabil?“

„Áno,“ odpovedal Alon. Položil svoju sviečku na policu a kľakol si k Sarite. Opatrne ju pohladil po zlatých vlasoch.

Netopieria žena si kľakla vedľa neho. „Poznáš ju?“

Alon prikývol.

„Starý ju volal Joanna,“ hovorila žena. „Bude v poriadku. Starý ju len zakľal. Nebola tu dlho. Myslím, že dva dni. Toto náhodou viem.“

„Zakľal?“ prekvapil sa Alon.

„Ovládol jej dušu,“ odpovedala mu. „Toho náhodou viem, lebo som mu pomohla. Sľúbil mi šťavnatého potkana, ale oklamala ma. Hajzel jeden.“

„Vieš jej pomôcť?“

„Hej, viem.“ Zavrela oči a začala čosi šepkať. Jej netopierie krídla sa zatrepali. „Obsecro ut auferat,“ hovorila potichu. Tieto slová zopakovala niekoľkokrát. „Obsecro ut auferat.“

Alon cítil zvláštnu energiu. Po tele mu prebehli zimomriavky. Otriasol sa.

„A je to,“ povedala rohatá žena. „Jednoduché.“

Sarita sa pohla a otvorila oči. Keď uvidela kto vedľa nej kľací tak sa zľakla a odtiahla sa až k stene. Všimla si aj mŕtvolu muža pod stolom.

Potom sa zahľadela do tváre mladého muža, ktorý pred ňou čupel. „Alon?“ spýtala sa. „Si to ty?“

„Som to ja,“ odvetil a podal jej ruku. Ona s jeho pomocou vstala.

„A toto je kto?“ ukázala na netopieriu ženu.

„Ja som démon a volám sa Vespertilia. Mám rada myši a potkany. A ty?“

„Ves... Vespe... čo?“ Sarita nevedela zopakovať jej meno.

„Vespertilia, ale volajú ma aj Vesa. Volaj ma Vesa. Áno, to bude lepšie.“ Potom sa zamračila a urobila grimasu. „A ja viem ako sa voláte vy dvaja. Ty si Alon a ty si Sarita. Viem tieto veci. Ha! A tento starý pod stolom je Mentior. A viete kto je Joanna?“

Obaja nesúhlasne pokývali hlavou.

„Tak ja vám to poviem,“ hovorila netopieria Vesa. „Joanna bola žena starého. Veľmi mu chýbala. Zabil ju, keď skúšal svoju čiernu mágiu. Jej dušu však zachránil a teraz ju presunul do teba, Sarita. Áno, áno. V tebe žila Joanna.“

„Čo?“ čudovala sa Sarita.

„Neviete, kde má starý myši?“ opýtala sa len tak Vesa. „Dala by som si. Keď nie, tak zožeriem starého. Hej a čo ideme robiť teraz? Chytať tie myši? Či čo?“

Alon si povzdychol. Z tej čudnej ženy ho začínala bolieť hlava. Rozprávala veľa a rýchlo. „Môžeme tu stráviť noc,“ navrhol napokon. Strecha nad hlavou bola lepšia ako chladný vietor vonku pod zamračenou oblohou.

„Nie,“ odbila ho Sarita. „Nemôžem tu zostať. Ja... Necítim sa tu dobre.“ Zamyslene sa pozrela na mŕtvolu muža pod stolom. „On na mne skúšal veci... Nemohla som nič robiť. Moje telo ovládal niekto iný. Len som sa pozerala ako cez okno.“

„Mám vonku koňa,“ povedal Alon. „Môžeš ísť na ňom.“

Vesa začala poskakovať na mieste. Zamávala krídlami. „Hej, hej. Počúvajte,“ hovorila nadšene ako malé dieťa. „Starý má vzadu dva kone v stodole. O tomto náhodou viem. Áno, áno.“ Odmlčala sa a zamyslela: „Hm, ale na koni jazdiť neviem. Toto náhodou neviem. Je to ťažké?“

Alon už začínal chápať, prečo ju ten starec uviazal v pivnici. „Tak poďme.“

„Počkaj ešte,“ riekla Sarita. Otvorila skriňu a zobrala z nej svoje staré hnedé rúcho. Potom z políc zobrala nejaké jedlo a zabalila ho vreca. Našla suché solené mäso, chlieb a tvrdý syr.

Napokon zhodila zo stola zapálené sviečky. Dopadli na zem. Jedna sa odkotúľala k mŕtvole starého muža. Jeho oblečenie začalo tlieť.

Sarita sedela v stodole na balíku slamy ako kôpka nešťastia. V ruke držala malú zapálenú sviecu. Kvapkal z nej horúci vosk. Čochvíľ sa roztopí a bude po svetle. Bolela ju hlava, akoby ju do nej niekto udieral kladivom.

Alon zatiaľ v tlmenom svetle sedlal kone. Neboli veľmi nadšené z nového pána a najmä nie takto neskoro v noci.

Netopieria žena Vesa behala hore dole po malej stodole a snorila v temných kútoch. Hľadala potkany, alebo myši. Odrazu sa zastavila a ostala stáť ako socha.

„Ajaj,“ zahundrala. „Toto nie je dobré. Už sem idú. Cítia nás. Toto náhodou viem.“

„Kto?“ spýtal sa Alon. Práve utáhoval popruhy sedla.

„Démoni,“ odpovedala Vesa. „Sú vonku. Zožerú nás. Teda mňa možno nie. Ja som démon.“

Alon pritiahol posledný popruh. Chytil sedlo a pomykal ním. Držalo. „Von!“ zvolal.

Vyviedol kone zo stodoly do chladnej tmavej noci. Pred vrátami čakal jeho vlastný hnedák, ktorého mu daroval barón Herald Steman.

Sarita plameňom sviece podpálil slamu. Tá hneď vzbĺkla. Potom vybehla von.

Stodola čoskoro zhorí na popol a s ňou aj farmársky dom. Hustý dym stúpala k nočnej oblohe.

„Ja neviem ísť na koni,“ sťažovala sa Vesa. Poskakovala na mieste a nervózne sa otáčala na všetky strany. „Už idú. Sú blízko. Ajaj. Toto náhodou viem.“

V tom sa nocou ozval odporný škrekot. Čierni démoni sa blížili.

Alon pomohol Vese vyskočiť do sedla. Potom jej podal oťaž. „Na, zober si to. Tohto sa nepúšťaj a drž to voľne. Neťahaj koňa, dobre?“

„Eh... čo?“ spýtala sa Vesa. „Ako som vysoko.“

„Nohu daj do strmeňa, sem,“ hovoril jej Alon. „Poriadne sa zapri.“

„Dobre,“ prikývla netopieria žena. „Asi rozumiem.“

Sarita už bola pripravená v sedle a v rukách držala oťaž.

Alon sa vyhupol na chrbát svojho hnedáka ako posledný.

Vreskot krvilačných démonov sa približoval. Práve preskakovali cez drevenú ohradu.

„Ideme!“ zakričal a nakopol svojho koňa. Ten sa rozbehol vpred.

„Ajájáj!“ zvreskla Vesa. Jej kôň sa rozbehol sám od seba za ostatnými. Nemotorne poskakovala v sedle a mávala krídlami, akoby jej to malo pomôcť udržať balans.

Alon sa obzrel cez rameno. V tme videl dve žiarivé červené oči a horiace rohy. Nocou sa ozval zverský rev býčieho démona.

Cválali krížom cez lúky. Nechali za sebou farmu v plameňoch a zástupy čiernych démonov.